

Det var en gang en slitsom dag. Jeg våkne en morgen og som vanlig så måtte jeg ordne meg og vekke ungene. Jeg trodde det ble en veldig fin dag, men det ble den verste dagen i mitt liv! ungene mine mast og mast. Og når jeg kom på jobben så var alle som var der sure. Jeg kjente ingenting, men jeg tenkte inni meg at jeg måtte være positiv. Men det gikk ikke så bra, for jeg måtte gjøre alt arbeidet. Og når jeg kom hjem fra den fæle jobben til ungene mine så trodde jeg at det ble bedre da, men det ble bare verre og verre. Fordi at ungene de kranglet om hvem som skulle ha den ene og den andre blyanten. Og da delte jeg ut men bare den ene ble

Fornøyd. Da tok jeg begge og byttet den beste mot en annen. Også gjente jeg den beste så de ikke kunne finne den. Men etter det så fikk jeg en mail. Og det håpet jeg var noe bra. Men tro meg eller ei, på den mailen sto det: Til [Navn] du har fått 346 000 kr i skatt. Det betydde selvfølgelig at jeg måtte begynne og spare. Men det som er rart med det er at ingen viste hvorfor jeg fikk så mye i skatt. Men men tenkte jeg, jeg får vel bare lage mat til ungene nå da, så legger jeg alt det andre bak meg. Det var lyn og torden og ungene var reddet. Jeg måtte passe på de mens jeg gjorde papir arbeid. Det var litt stressende

men det måtte jeg bare tåle. Dagen
 gikk. Ungene mastet nesten så jeg sprakk.
 Jeg klarte ikke mer. Jeg holdt ikke ut.
 Ungene var såaa masete. Så måtte jeg
 hente han minste på Yår. De andre un-
 gene ville ikke være hjemme for seg
 selv så de måtte bli med. De var så
 redde selv om de var med andre. Selv
 om de satt tett i tett. De hylte av
 reddsel. Jeg prøvde så godt jeg kunne
 og roe de ned. Men det gikk ikke.
 Jeg måtte finne på noe fort! Jeg var
 så stresset. Jeg satte på ungdoms cd-en
 demmers, men det funka ikke. Nr jeg prøvde
 og lese eventyr i håp om at det fun-
 ka, gjorde jeg det. Det funka! Jeg ble så
 glad. Men etter hvert begynte de og bli
 redd. Men det var så sent, at vi måtte legge
 oss. Og det gjorde vi. >>>